

ξ'

Горски се събуди амбулантен пекар.

До вчера беше просто пекар.

Сега пекарната трябваше да се крие и да се мести заради размириците.

Когато извадеха хлябовете и хората се скупчваха на опашка, това се превръщаше в най-опасното място в барикадирания и полупразен град.

Правителствените части, които редовно бомбардираха града, засичаха къде има скупчване на хора и на следващия ден пускаха бомби точно там.

Предишния ден така бяха сложили край на пекарната и на живота на дългогодишния му конкурент и приятел от детинство, Халиф.

Стотина други мирни люде също си отидоха. Гладни.

Преди да са сложили в уста парче топъл хляб.

От този ден насам пекарната на Горски щеше да си сменя адреса всеки ден.

Какво доживях, какво доживях – си казваше Горски – да трябва да се крия за това, че раздавам на хората хляб, докато собственото им правителство ги бомбардира!

Вече почти никой нямаше достатъчно пари да си купува хляба. Доплащаха кой с каквото беше намерил в полуизоставения град: кафе, нахут, небет шекер...

Докато отпиваше от кафето си тази ранна сутрин и чакаше първата партида чабати да се изпече, Горски погледна нагоре към небето, където вече два бомбардировача се задаваха да внесат първата доза смут за деня.

Този път минаха над гробищата и хвърлиха бомбите си там.

– Вече и мъртвите не оставят на спокойствие! – каза една жена от опашката.

Момчетата е трябвало да изпълнят заповедите, но не са искали да убият никого – пък си каза Горски и си прошепна тихичко: „Аллах акбар” – а очите му се усмигнаха.

– Хайде, готови са питките! Първо децата и възрастните жени! Не, няма да обяснявам защо. Първо децата и жените.